

dringsforslag, Ministeriet vil fremlægge. Thi hvad er det for et Ministerium? Det er et moderat Ministerium med, som jeg for nævnede, endogsaa hele to Højremænd i sin Midte. Det viser jo, hvorledes Villien til at faa afskaffet Valgretsprivilegierne strækker sig helt ind i Højre. Og det er ikke det eneste Bevis, vi har for, at der helt ind i Højre er den Stemning, at vi skal af med Valgretsprivilegierne. Allerede i 1909—10 tillagde den højtærede Minister med god Grund den Omstændighed stor Betydning, at et af Højres ledende Presseorganer, „Nationaltidende“, ivrigt gjorde sig til Talsmand for at faa afskaffet de nuværende Privilegier. Det fremhævede den højtærede Finansminister og med god Grund. Det Standpunkt har dette Blad endnu. Det er ikke noget Lune. Bladet har staaet paa det Standpunkt i en Aarrække og forfægtet det med den største Iver. Man ser altsaa, at ikke alene i alt, hvad der kalder sig Venstre, men helt ind i Højre — det ser man gennem Presse og Ministerium — er der den Stemning, at man skal af med Valgretsprivilegierne. Derfor er det, jeg siger til den højtærede Finansminister: Til Lykke med, at De nu faar de Planer frem, som af den højtærede Finansminister blev udviklet i 1909—10. Men vær nu ogsaa en Mand! Hold ud! Staa fast! Vig ikke og svig ikke!

Jeg har set gennem „Aarhus Amtstidende“, som jo staaar den højtærede Finansminister meget nær, udviklet, at i Grundlovssagen maa man ikke vige, nu skal der holdes ud, til den lige og almindelige Valgret er gennemført. Jeg opfattede dette, da jeg læste det, som et Udtryk for den højtærede Finansministers Standpunkt, og det maatte naturligvis glæde mig. Men der er det mærkelige ved den højtærede Finansminister, at man kan pege tilbage paa en Gang tidligere, hvor han har sagt lige det samme, men fuldkomment har svigtet det igen. Vi mindes alle her, hvorledes den højtærede Finansminister som Medlem af dette Ting i 1906 stod derovre og sagde: Jeg har altid krævet Nedgang paa Militærudgifterne, jeg kræver det endnu, og jeg vil altid kræve det, — *paa det Standpunkt staaar jeg fast!* Netop dette sagde han: Paa det Standpunkt staaar jeg fast! Og kort Tid efter indtraadte der en 12. Februar, hvor den højtærede Finansminister, den Gang Forsvarsminister, stod her i Tinget og forelagde Forslag om de højeste Militærudgifter, som nogen Sinde er blevet præsenteret dette høje Ting. Og saa var der det sørgelige knyttet dertil, at

den højtærede Finansminister, daværende Forsvarsminister, viste sig lidet kræsen i Valget af de Midler, han brugte til at kæmpe for sit nye Standpunkt. Med hele Konvertitens Fanatisme kastede han sig ind i Kampen for dette Standpunkt og brugte baade forsvarlige og uforsvarlige Midler. Til det sidste henregner jeg dette, at den højtærede Finansminister sagde, at han stod paa et højt Sted, hvorfra han kunde se, at Hensynet til Udlandet krævede, at vi skulde have gennemført Landbefæstningen af København, og han truede med frygtelig Blodsudgydelse, hvis man ikke fulgte ham og gennemførte de Forslag, som han — kort efter — lod falde. Se det er den Slags Ting, som gør, at en Forsikring fra den højtærede Finansminister om, at han nu vil kæmpe for sin Overbevisning og staa fast, ikke har saa megen Betydning, som jeg ønskede, at den skulde have. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg forstaaer ikke, af hvilken Grund den højtærede Finansminister ikke har skaanet sig selv for saadanne Oplevelser. Naar jeg tænker paa, hvordan det er gaaet den højtærede Finansminister i det offentlige Liv, at han først var valgt og saa faldt i en Valgkreds, saa kom over til en ander, som han maatte flyttes fra for endelig nu at staa i sin 3die Valgkreds, naar jeg ser paa, at den Modgang, som den højtærede Finansminister havde som Politiker i Aarene efter Forliget og helt, til den nuværende Sammenslutning fandt Sed, saa har hans politiske Liv ingenlunde været lysteligt, og jeg forstaaer ikke, hvorfor han saa ikke har skaanet sig for en saadan Stilling som at gaa over til en militær Politik, skaanet sig for at sigesaa-danne Ting, som han sagde foran sidste Valg for at redde det Valg, a nye Skatter skulde vi ikke have — fo lige Dagen efter at gaa ind og gennemføre uhyre Skattepaalæg. Det er jo ikke saa fristende eller lysteligt at deltage i det politiske Liv her i Landet, og dt har navnlig ikke været det i en Aarrække, at man dog ikke maatte forbeholde sig den Opmuntring i det politiske Arbejde at holde sig til at arbejde for sin politiske Overbevisning. Hvis den højtærede Finansminister vilde sige: Ja, men let, jeg gjorde den Gang i Militærsagen, var en Gerning, der skulde gøres, saa vilde jeg svare ham: Ja, men saa kunde Finansministeren have skaanet sig selv og ladet dem gøre det, som troede paa, at Danmarks Frelse beroede paa, at vi fik høje Militærudgifter.